

SODBA SODIŠČA (četrti senat)

z dne 13. marca 2008 *

V zadevi C-125/06 P,

zaradi pritožbe na podlagi člena 56 Statuta Sodišča, ki je bila vložena 28. februarja 2006,

Komisija Evropskih skupnosti, ki jo zastopata K. Banks in M. Huttunen, zastopnika,
z naslovom za vročanje v Luxembourg,

pritožnica,

druge stranke v postopku:

Infront WM AG, prej FWC Medien AG, zdaj KirchMedia WM AG, s sedežem
v Zugu (Švica), ki jo zastopa M. Garcia, solicitor,

tožeča stranka na prvi stopnji,

* Jezik postopka: angleščina.

Francoska republika,

Združeno kraljestvo Velika Britanija in Severna Irska,

Evropski parlament,

Svet Evropske unije,

intervenienti na prvi stopnji,

SODIŠČE (četrti senat),

v sestavi K. Lenaerts, predsednik senata, G. Arestis, sodnik, R. Silva de Lapuerta, sodnica, E. Juhász in J. Malenovský (poročevalec), sodnika,

generalni pravobranilec: Y. Bot,
sodni tajnik: R. Grass,

na podlagi pisnega postopka,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi
18. oktobra 2007

izreka naslednjo

Sodbo

- 1 Komisija Evropskih skupnosti s svojo pritožbo predlaga razveljavitev sodbe Sodišča prve stopnje Evropskih skupnosti z dne 15. decembra 2005 v zadevi Infront WM proti Komisiji (T-33/01, ZOdl., str. II-5897, v nadaljevanju: izpodbijana sodba), s katero je bila odločba Komisije iz njenega dopisa z dne 28. julija 2000, naslovljenega na Združeno kraljestvo Velika Britanija in Severna Irska (v nadaljevanju: sporni akt), razglašena za nično.

Pravni okvir

Skupnostna ureditev

- 2 Namen Direktive Sveta 89/552/EGS z dne 3. oktobra 1989 o usklajevanju nekaterih zakonov in drugih predpisov držav članic o opravljanju dejavnosti razširjanja televizijskih programov (UL L 298, str. 23), kot je bila spremenjena z Direktivo 97/36/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 30. junija 1997 (UL L 202, str. 60, v nadaljevanju: Direktiva 89/552), je zagotovitev svobode sprejemanja in razširjanja televizijskih oddaj znotraj Evropske skupnosti z določitvijo minimalnih določb, ki jih morajo države članice predpisati za izdajatelje televizijskih programov pod njihovo sodno pristojnostjo.

3 Osemnajsta in devetnajsta uvodna izjava Direktive 97/36 določata:

„(18) [...] ker je bistvenega pomena, da države članice lahko sprejmejo ukrepe, s katerimi bi zaščitile pravico do obveščenosti in širši javnosti zagotovile dostop do televizijskega spremljanja nacionalnih in nenacionalnih dogodkov velikega družbenega pomena, kot so denimo olimpijske igre, nogometno svetovno prvenstvo in evropsko nogometno prvenstvo; [...] države članice v ta namen ohranjajo pravico do sprejemanja ukrepov, skladnih s skupnostnim pravom, ki so namenjeni reguliranju izvrševanja ekskluzivnih pravic televizijskega razširjanja takšnih dogodkov s strani izdajateljev televizijskih programov pod njihovo sodno pristojnostjo;

(19) [...] je treba zato, da bi se izognili morebitnim pravnim nejasnostim in tržnemu izkrivljanju ter uredili prosti pretok televizijskih storitev, sprejeti dogovore v okviru Skupnosti, pri čemer je treba upoštevati potrebo po preprečevanju možnosti, da bi obšli nacionalne ukrepe za zaščito zakonitih splošnih interesov.“

4 V skladu s členom 1(b) Direktive 89/552 „izdajatelj televizijskega programa“ pomeni fizično ali pravno osebo, ki je uredniško odgovorna za sestavo televizijskih programov v smislu točke (a) in ki te programe prenaša ali jih zanjo prenašajo tretje osebe.

5 Člen 3a Direktive 89/552, ki je bil vstavljen z Direktivo 97/36, določa:

„1. Vsaka država članica sme sprejeti ukrepe v skladu s pravom Skupnosti, s katerimi zagotovi, da izdajatelji televizijskih programov pod njeno sodno pristojnostjo ne

razširjajo tistih dogodkov, ki v tej državi članici veljajo za dogodke velikega družbenega pomena, na ekskluzivni osnovi, s čimer bi večji delež javnosti v tej državi članici prikrajšali za možnost spremljanja takšnih dogodkov po neposrednem prenosu ali po poznejšem prenosu na brezplačni televiziji. Če stori tako, mora zadevna država članica sestaviti seznam določenih nacionalnih ali drugih dogodkov, ki zanje veljajo kot dogodki velikega družbenega pomena. To stori jasno in pregledno ter pravočasno in učinkovito. Pri tem zadevna država članica določi tudi to, ali morajo biti takšni dogodki dostopni v celotnem ali delnem neposrednem prenosu, ali v primerih, ko je to potrebno ali primerno iz objektivnih razlogov javnega interesa, v celotnem ali delnem poznejšem prenosu.

2. Države članice Komisijo takoj obvestijo o vsakem ukrepu, ki so ga ali ga bodo sprejele v skladu z odstavkom 1. Komisija v treh letih od dneva obvestila preveri, ali so takšni ukrepi skladni s pravom Skupnosti in o njih obvesti druge države članice. Komisija zaprosi za mnenje odbora, ki je bil ustanovljen v skladu s členom 23(a). Sprejete ukrepe takoj objavi v *Uradnem listu Evropskih skupnosti*, najmanj enkrat letno pa objavi tudi konsolidirani seznam ukrepov, ki so jih sprejele države članice.

3. Države članice z ustreznimi sredstvi v skladu s svojimi zakonodajami zagotovijo, da izdajatelji televizijskih programov pod njihovo sodno pristojnostjo ne izvajajo ekskluzivnih pravic, ki so jih ti izdajatelji televizijskih programov kupili po datumu objave te direktive, s čimer bi večji delež javnosti v drugi državi članici prikrajšali za možnost spremljanja dogodkov, ki jih je ta druga država članica določila v skladu s predhodnimi odstavki, bodisi v celotnem ali delnem neposrednem prenosu bodisi v primerih, ko je to potrebno ali primerno iz objektivnih razlogov javnega interesa, v celotnem ali delnem poznejšem prenosu na brezplačni televiziji, kar je ta druga država določila v skladu z odstavkom 1.“

Nacionalna ureditev

- 6 Člena 98 in 101 poglavja IV zakona o radiodifuziji iz leta 1996 (Broadcasting Act 1996), kot je bil spremenjen z uredbo iz leta 2000 o razširjanju televizijskih programov (The Television Broadcasting Regulations 2000, v nadaljevanju: zakon o radiodifuziji), določata:

„98. Kategorije storitev

- (1) V tem poglavju so storitve televizijskih programov in storitve satelitskega razširjanja programov v zvezi z [Evropskim gospodarskim prostorom (v nadaljevanju: EGP)] razdeljene v dve vrsti:
- (a) storitve televizijskih programov in storitve satelitskega razširjanja programov v zvezi z EGP, ki do sprejetja nove ureditve izpolnjujejo zahtevane pogoje, in
- (b) vse druge storitve televizijskih programov in storitve satelitskega razširjanja programov v zvezi z EGP.
- (2) V okviru tega člena so ‚zahtevani pogoji‘, ki morajo biti izpolnjeni, naslednji:
- (a) sprejem storitve ne sme biti odplačen, in

(b) storitev mora sprejeti vsaj 95 % prebivalstva Združenega kraljestva.

[...]

101. Omejitve predvajanja navedenega dogodka

- (1) Vsak ponudnik televizijskih programov, ki zagotavlja katero od storitev, določenih v členu 98(1) („prva storitev“) in je namenjena sprejemu na celotnem ozemlju Združenega kraljestva ali njegovem delu, v okviru omenjene storitve ne more neposredno prenašati celotnega ali dela dogodka, vpisanega na seznamu, ne da bi pridobil predhodno soglasje [neodvisne televizijske komisije, (v nadaljevanju: ITC)], razen:
- (a) če drug ponudnik televizijskih programov, ki je zagotovil storitev druge vrste, določene v tem odstavku („druga storitev“), ni pridobil pravice, da v to storitev vključi neposredno prenašanje celotnega ali dela omenjenega dogodka, in
 - (b) če področje, na katerem se razširja druga storitev, pokriva ali združuje (skoraj) celotno področje, na katerem se sprejema prva storitev.

[...]“

- 7 Ti določbi sta bili priglašeni Komisiji v skladu s členom 3a(2) Direktive 89/552 in objavljeni v *Uradnem listu Evropskih skupnosti* (UL 2000, C 328, str. 2).
- 8 Dejavniki, ki jih je treba upoštevati za posredovanje soglasja, navedenega v členu 101(1), so določeni v kodeksu neodvisne televizijske komisije o športnih in drugih dogodkih s seznama, kot je bil spremenjen (Independent Television Commission Code on Sports and other Listed Events).

Dejansko stanje

- 9 V nadaljevanju sledi povzetek dejanskega stanja tega spora, kot izhaja iz točk od 7 do 22 izpodbijane sodbe.
- 10 Družba Infront WM AG (v nadaljevanju: Infront), prej FWC Medien AG, ki je postala KirchMedia WM AG, opravlja dejavnost pridobivanja, upravljanja in trženja pravic televizijskega prenosa športnih dogodkov. Te pravice običajno kupuje od organizatorja zadevnega športnega dogodka ter tako pridobljene pravice prodaja izdajateljem televizijskih programov.
- 11 Njena matična družba je 10. septembra 1996 podpisala pogodbo z Mednarodno nogometno zvezo (FIFA) o prenosu izključnih pravic za televizijsko prenašanje tekem sklepnega dela svetovnega prvenstva FIFE za leti 2002 in 2006. Med drugim je pridobila izključne pravice za televizijski prenos teh dogodkov za države evropske celine. Te pravice so bile pozneje prenesene na družbo Infront.

12 Z dopisoma z dne 25. septembra 1998 in z dne 5. maja 2000 je Združeno kraljestvo v skladu s členom 3a(2) Direktive 89/552 Komisijo obvestilo o ukrepih, ki jih je sprejelo ob uporabi odstavka 1 tega člena.

13 Generalni direktor generalnega direktorata Komisije „Izobraževanje in kultura“ je 28. julija 2000 na Združeno kraljestvo naslovil sporni akt, v katerem je navedeno:

„Z dopisom z dne 5. maja 2000, ki ga je Komisija prejela 11. maja 2000, je Stalno predstavništvo [Združenega kraljestva] pri Evropski uniji Komisijo obvestilo o svežnju nacionalnih ukrepov v zvezi s televizijskim pokritjem dogodkov nacionalnega pomena za Združeno kraljestvo. [...]

Z veseljem vas obveščam, da po preučitvi skladnosti ukrepov, določenih z Direktivo 89/552, in ob upoštevanju razpoložljivih dejstev o avdiovizualni podobi Združenega kraljestva, [...] Komisija ne namerava izpodbijati ukrepov, ki so jih priglasili vaši organi.

V skladu s tem, kar določa člen 3(a)(2) Direktive 89/552, bo Komisija objavila priglasene ukrepe v [Uradnem listu].“

14 Komisija je 18. novembra 2000 objavila te ukrepe v Uradnem listu. Ti vsebujejo člena 98 in 101 poglavja IV zakona o radiodifuziji in seznam dogodkov velikega družbenega pomena, ki ga je sestavilo Združeno kraljestvo (v nadaljevanju: seznam dogodkov). Med temi dogodki je tudi sklepni del svetovnega prvenstva FIFE.

- 15 Med potrditvenim postopkom Komisije je družba Infront nanjo naslovila dva dopisa, v katerih je predlagala, naj se seznam Združenega kraljestva ne odobri, ker ni združljiv niti s členom 3a Direktive 89/552 niti z drugimi določbami prava Skupnosti.
- 16 Družba Infront je nato z dopisom z dne 7. decembra 2000 Komisijo zaprosila za potrditev končanja postopka preizkusa, določenega v členu 3a(2) Direktive 89/552, glede seznama dogodkov ter za to, da jo obvesti o izidu tega postopka, tudi o morebitnih ukrepih, ki jih je o tem sprejela Komisija. Ta je družbi Infront odgovorila, da je potrditveni postopek končan in da se je seznam dogodkov štel za skladnega z navedeno direktivo.
- 17 Družba Infront je zato pri Sodišču prve stopnje vložila tožbo za razglasitev ničnosti spornega akta.
- 18 Komisija je podala ugovor nedopustnosti tožbe. Meni, da izpodbijanega akta ni sprejela na podlagi člena 3a(2) Direktive 89/552 in da izpodbijani akt družbe Infront ne zadeva niti neposredno niti posamično.

Izpodbijana sodba

- 19 Sodišče prve stopnje je z izpodbijano sodbo zavrnilo ugovor nedopustnosti ter tožbo razglasilo za dopustno.

- 20 Menilo je, prvič, da sporni akt končuje postopek, določen v členu 3a(2) Direktive 89/552, na podlagi katerega mora Komisija preveriti, ali so nacionalni ukrepi, sprejeti na podlagi odstavka 1 tega člena, skladni s pravom Skupnosti. Objava navedenih ukrepov, ki jih je Komisija odobrila, v Uradnem listu omogoča drugim državam članicam, da se z njimi seznani in se torej lahko uskladijo z zahtevami iz člena 3a(3) Direktive v okviru mehanizma vzajemnega priznavanja ukrepov iz tega člena.
- 21 Sodišče prve stopnje torej meni, da ima sporni akt pravne učinke nasproti državam članicam, določa objavo zadevnih državnih ukrepov v Uradnem listu, ta objava pa vpliva na sprožitev mehanizma za vzajemno priznavanje, določenega v členu 3a(3) Direktive 89/552. Tako predstavlja odločbo v smislu člena 249 ES, čeprav se člen 3a ne sklicuje izrecno na to, da je Komisija sprejela „odločbo“.
- 22 Drugič, Sodišče prve stopnje je preučilo, ali ta akt družbo Infront neposredno zadeva. Sklicevalo se je na sodno prakso, v skladu s katero mora imeti akt Skupnosti, da zadeva posameznika neposredno v smislu člena 230 ES, četrti odstavek, neposredne učinke na njegov pravni položaj, njegova izvršitev mora biti povsem avtomatična in mora izhajati samo iz predpisov Skupnosti brez uporabe drugih izvedbenih predpisov (glej sodbo z dne 5. maja 1998 v zadevi Dreyfus proti Komisiji, C-386/96 P, Recueil, str. I-2309, točka 43 in navedena sodna praksa).
- 23 Sodišče prve stopnje je najprej presodilo, da takoj ko družba Infront prenese svoje pravice prenašanja televizijskih programov na izdajatelja televizijskih programov, ustanovljenega v Združenem kraljestvu, da bi te tekme televizijsko prenašal v tej državi članici, imajo v razmerju do spornega akta ukrepi, ki jih sprejmejo oblasti

Združenega kraljestva, lasten pravni obstoj. V okviru, v katerem se priglašeni ukrepi uporabljajo za izdajatelje televizijskih programov, ustanovljene v Združenem kraljestvu, na temelju v tej državi veljavnega nacionalnega zakona o radiodifuziji in ne na temelju odločbe Komisije, sporni akt družbe Infront ne zadeva neposredno.

- ²⁴ Nasprotno, samo sporni akt, ki ugotavlja skladnost ukrepov, ki jih je priglasilo Združeno kraljestvo, s pravom Skupnosti in ki predvideva poznejšo objavo teh ukrepov, dopušča učinkovito izvajanje sistema vzajemnega priznavanja, uvedenega s členom 3a(3) Direktive 89/552. Iz tega sledi, da ob tej predpostavki ta akt potrjuje navedene ukrepe samo zaradi vzajemnega priznavanja drugih držav članic.
- ²⁵ Poleg tega je Sodišče prve stopnje ugotovilo – glede na to, da je vzajemno priznavanje nacionalnih ukrepov, sprejetih na podlagi člena 3a(1) Direktive 89/552, podrejeno odobritvi Komisije in njihovi kasnejši objavi v Uradnem listu – da sporni akt državam članicam po tej objavi ne dopušča prostega preudarka v okviru izvrševanja njihovih obveznosti. Čeprav načine nadzora, na katere so v okviru sistema vzajemnega priznavanja, uvedenega s členom 3a(3) Direktive 89/552, vezani nacionalni organi, določa vsaka država članica v okviru svoje zakonodaje s prenosom tega člena, morajo ti organi zagotoviti, da izdajatelji televizijskih programov pod njihovo sodno pristojnostjo spoštujejo pogoje prenašanja dogodkov, kot so določeni v nacionalnih ukrepih, ki jih Komisija odobri in objavi v Uradnem listu.
- ²⁶ Sodišče prve stopnje je zato sklenilo, da izpodbijani akt družbo Infront zadeva neposredno, s tem da drugim državam članicam omogoča izvedbo sistema vzajemnega priznavanja ukrepov, ki jih je priglasilo Združeno kraljestvo na podlagi člena 3a(1) Direktive 89/552.

- 27 Tretjič, Sodišče prve stopnje je presodilo, da družbo Infront navedeni akt zadeva tudi posamično. Navedeni akt naj bi jo zadeval zaradi njene posebne lastnosti, saj je namreč izključna imetnica pravic razširjanja enega od določenih dogodkov. Čeprav družba Infront s temi predpisi kot posrednica pravic zadevnih televizijskih prenosov ni izrecno navedena v nacionalnih ukrepih, ki jih je Komisija odobrila in objavila v Uradnem listu, jo ti ovirajo pri možnosti prostega razpolaganja s pravicami, s tem da pogojujejo njihov izključni prenos na izdajatelja televizijskih programov, ki ima sedež v državi članici, ki ni Združeno kraljestvo, in ki želi razširjati navedeni dogodek v slednji državi.
- 28 Poleg tega, čeprav s spornim aktom ni ogrožena pravna veljavnost pogodb, sklenjenih s FIFO, je pomembno, da je družba Infront pridobila izključne pravice za zadevne televizijske prenose pred začetkom veljavnosti člena 3a Direktive 89/552 in *a fortiori* pred sprejetjem navedenega akta.
- 29 Zato je Sodišče prve stopnje sporni akt razglasilo za ničnega, ker glede na to, da pomeni odločbo v smislu člena 249 ES, ni podana pristojnost. Kolegij članov Komisije se namreč ni posvetoval in generalni direktor, podpisnik tega akta, od tega kolegija ni dobil posebnega pooblastila.

Predlogi strank

- 30 Komisija s pritožbo Sodišču predlaga, naj:

– razveljavi izpodbijano sodbo;

- izda končno sodbo, s tem da odloči, da je bila tožba, vložena pri Sodišču prve stopnje, nedopustna, in
- družbi Infront naloži plačilo stroškov, ki jih je priglasila Komisija v postopku na prvi stopnji in v pritožbenem postopku.

31 Družba Infront Sodišču predlaga, naj:

- zavrne pritožbo ali
- vrne zadevo Sodišču prve stopnje, da ponovno odloči v skladu s sodno prakso Sodišča, in
- Komisiji naloži plačilo njenih stroškov ter stroškov, ki jih je priglasila družba Infront v postopku pred Sodiščem in Sodiščem prve stopnje.

Pritožba

32 V skladu s členom 230 ES, četrti odstavek, lahko fizične ali pravne osebe sprožijo postopke zoper odločbe, ki jih zadevajo neposredno in posamično, čeprav so sprejete v obliki odločbe, ki je naslovljena na drugo osebo.

- 33 Komisija se v utemeljitev svoje pritožbe sklicuje na dva pritožbena razloga, ki izhajata iz kršitve zadnjih dveh pogojev.

Uvodne ugotovitve

- 34 Pred preučitvijo teh pritožbenih razlogov je treba pojasniti učinke in obseg člena 3a Direktive 89/552.

- 35 V skladu s členom 3a(1) te direktive sme vsaka država članica sprejeti ukrepe v skladu s pravom Skupnosti, s katerimi zagotovi, da izdajatelji televizijskih programov pod njeno sodno pristojnostjo ne razširjajo dogodkov, ki so po njenem mnenju velikega družbenega pomena, na ekskluzivni osnovi, s čimer bi večji delež javnosti prikrajšali za možnost spremljanja takšnih dogodkov prek neposrednega prenosa ali prek poznejšega prenosa na brezplačni televiziji. Zato mora zadevna država članica sestaviti seznam takih dogodkov.

- 36 Člen 3a(2) navedene direktive Komisiji nalaga, da preveri, ali so navedeni ukrepi skladni s pravom Skupnosti, ter da jih objavi v Uradnem listu. Odstavek 3 navedenega člena uvaja mehanizem vzajemnega priznavanja, v skladu s katerim morajo države članice zagotoviti, da se izdajatelji televizijskih programov pod njihovo sodno pristojnostjo ne izognejo ukrepom, ki jih je na podlagi odstavka 1 istega člena sprejela druga država članica in ki jih je Komisija odobrila ter objavila v Uradnem listu.

- 37 To določa tudi devetnajsta uvodna izjava Direktive 97/36, iz katere izhaja, da je namen člena 3a Direktive 89/552 preprečevanje možnosti, da bi se obšli nacionalni ukrepi za zaščito zakonitih splošnih interesov.

38 Na podlagi te ureditve je Komisija s spornim aktom obvestila Združeno kraljestvo, da je odobrila ukrepe, ki ji jih je priglasila ta država članica, ter da jih je nato objavila v Uradnem listu. Kot je ugotovilo Sodišče prve stopnje, ta sporni akt končuje postopek preverjanja, h kateremu je bila Komisija zavezana na podlagi člena 3a(2) Direktive 89/552. Objava navedenih ukrepov v Uradnem listu omogoča drugim državam članicam, da se z njimi seznani in se torej lahko uskladijo z zahtevami iz člena 3a(3) te direktive.

39 S spornim aktom je bil torej sprožen mehanizem za vzajemno priznavanje, določen v členu 3a(3) Direktive 89/552, in tako je bila torej aktivirana obveznost za druge države članice, da zagotovijo, da se izdajatelji televizijskih programov pod njihovo sodno pristojnostjo ne izognejo ukrepom, ki jih je sprejelo Združeno kraljestvo na podlagi odstavka 1 tega člena.

40 Glede na te ugotovitve je treba preučiti pritožbene razloge, ki jih navaja Komisija.

Prvi tožbeni razlog, ki izhaja iz kršitve pogoja v zvezi z neposrednim interesom

Trditve strank

41 Komisija trdi, da je Sodišče prve stopnje nepravilno uporabilo sodno prakso, navedeno v točki 22 te sodbe, ki pojasnjuje pogoj v zvezi z neposrednim interesom, določenim v členu 230, četrti odstavek, ES.

- 42 Najprej, sporni akt naj ne bi imel vpliva na pravni položaj družbe Infront. Sporni akt nalaga državam članicam, razen Združenega kraljestva, obveznost, da zagotovijo, da izdajatelji televizijskih programov pod njihovo sodno pristojnostjo ne prikrajšajo večjega deleža javnosti za možnost spremljanja določenih dogodkov s seznama na „brezplačni“ televiziji. V ta namen so torej pravne obveznosti naložene zgolj tem izdajateljem.
- 43 Ob predpostavki, da bi lahko plačljiva televizijska družba s sedežem v državi članici, ki ni Združeno kraljestvo, želela dati ponudbo za izključno razpolaganje s pravicami za zadevne televizijske prenose, bi jo lahko pravne omejitve, ki so ji naložene, odvrnile od tega. Zato naj bi imela družba Infront manj potencialnih ponudnikov in bi bila verjetno v manj ugodnem poslovnem položaju od načrtovanega, in to ne zaradi spremembe svojega pravnega položaja, temveč samo zaradi dejstva, da ne bi mogla več najti kupca, ki bi si ga želela. Tako naj bi zaradi spornega akta utrpela posredne ekonomske posledice, medtem ko bi njen pravni položaj ostal nespremenjen.
- 44 Nadalje, celo te ekonomske posledice naj bi bile popolnoma negotove, ker ne bi bilo izdajatelja televizijskih programov s sedežem v državi članici, ki ni Združeno kraljestvo, ki bi bil pripravljen plačati velik znesek, ki ga zahteva družba Infront za pravico prenosa dogodkov s seznama, za katere ima ta družba izključno pravico televizijskega prenosa v Združenem kraljestvu. Sodišče prve stopnje bi torej od družbe Infront moralo zahtevati, da dokaže verjetnost takega dejanskega položaja in verjetnost gospodarske škode, nastale zaradi spornega akta. S tem da ni naložilo primerne dokazne bremena, naj bi prav tako storilo pravno napako.
- 45 Končno, Sodišče prve stopnje naj bi napačno štelo, da države članice nimajo nobene diskrecijske pravice pri izvrševanju obveznosti, določenih v členu 3a(3) Direktive 89/552. Res je, da naj bi seznam dogodkov, ki naj bi bili velikega družbenega

pomena, ter način njihovega televizijskega prenosa določila država članica, ki jih priklasi, z odločbo Komisije, sprejeto na podlagi odstavka 2 tega člena. Vendar pa naj bi bil način, na katerega je tak dogodek dejansko predvajan v skladu z interesi države članice, močno odvisen od zakonodaje in odločitvene strukture, ki ju vsaka država članica sprejme na podlagi člena 3a(3). Sama določba naj bi določala, da mora biti naloga, zaupana državam članicam, opravljena „s primernimi sredstvi v okviru njihove zakonodaje“. Rezultati, doseženi v posamezni državi članici, bi se torej lahko zelo razlikovali glede na pristop, uporabljen za vsak posamičen primer. V teh okoliščinah naj bi izvršitev spornega akta s strani držav članic, razen Združenega kraljevstva, pomenila izvajanje visoke stopnje proste presoje.

⁴⁶ Družba Infront meni, da je Sodišče prve stopnje pravilno ugotovilo, da jo sporni akt zadeva neposredno.

Presoja Sodišča

⁴⁷ V skladu z ustaljeno sodno prakso pogoj, da mora odločba, zoper katero je vložena tožba, kot jo predvideva člen 230, četrti odstavek, ES, fizično ali pravno osebo neposredno zadevati, zahteva, da ima izpodbijani ukrep Skupnosti neposredne učinke na pravni položaj posameznika in naslovnikom tega ukrepa, ki so zadolženi za njegovo izvedbo, ne dopušča nobene diskrecijske pravice, saj je ta izvedba samodejna in temelji izključno na skupnostni ureditvi brez uporabe drugih izvedbenih pravil (glej zlasti zgoraj navedeno sodbo Dreyfus proti Komisiji, točka 43; ter sodbi z dne 29. junija 2004 v zadevi Front national proti Parlamentu, C-486/01 P, ZOdl., str. I-6289, točka 34, in z dne 2. maja 2006 v zadevi Regione Siciliana proti Komisiji, C-417/04 P, ZOdl., str. I-3881, točka 28).

48 Najprej je treba ugotoviti, ali sporni akt neposredno povzroča učinke na pravni položaj družbe Infront.

49 Iz členov 98 in 101 zakona o radiodifuziji izhaja, da mora izdajatelj televizijskega programa, ki želi izključno in neposredno prenašati dogodek s seznama, pridobiti soglasje ITC, kadar je storitev namenjena sprejemu na celotnem ozemlju ali delu ozemlja Združenega kraljestva. V skladu s kodeksom neodvisne televizijske komisije o športnih in drugih dogodkih s seznama, kot je bil spremenjen, dejavnike, ki pogojujejo to soglasje, v bistvu sestavljajo okoliščine, da je bila prodaja pravic televizijskega prenosa objavljena v javnem razglasu in da so imeli izdajatelji televizijskih programov resnično možnost pridobiti te pravice pod razumnimi in enakimi pogoji.

50 Tako kot je bilo ugotovljeno v točkah od 35 do 39 te sodbe, so države članice, razen Združenega kraljestva, na podlagi spornega akta dolžne, da zagotovijo, da se izdajatelji televizijskih programov pod njihovo sodno pristojnostjo ne izognejo ukrepom, ki jih je sprejelo Združeno kraljestvo na podlagi člena 3a(1) Direktive 89/552, in da ti zato ne prenašajo dogodkov s seznama ne glede na zahteve navedenih ukrepov. Iz tega izhaja, da so te države članice dolžne ravnati tako, da navedeni izdajatelji ne prenašajo, izključno in neposredno, teh dogodkov, namenjenih javnosti Združenega kraljestva, če so pridobili pravice televizijskega prenosa navedenih dogodkov v okviru prodaje, ki ne upošteva meril, navedenih v predhodni točki.

51 Ukrepi, ki jih je sprejelo Združeno kraljestvo in ki so bili odobreni s spornim aktom, tako navedenim izdajateljem televizijskih programov nalagajo določeno število omejitev, kadar načrtujejo prenose dogodkov s seznama, za katere je družba Infront pridobila izključne pravice.

- 52 Glede na to, da so te omejitve vezane na pogoje, pod katerimi ti izdajatelji pridobijo pravice televizijskega prenosa dogodkov s seznama od družbe Infront, imajo ukrepi, ki jih je sprejelo Združeno kraljestvo, in sporni akt za posledico uskladitev pravic, ki jih ima ta družba, z novimi omejitvami, ki niso obstajale v trenutku, ko je ta družba pridobila navedene pravice do prenosa, in ki otežijo izvrševanje slednjih pravic. Tako sporni akt neposredno vpliva na pravni položaj družbe Infront.
- 53 Komisija kljub temu trdi, da resničnost teh vplivov na pravni položaj družbe Infront ni ugotovljena, ker ni izdajatelj televizijskih programov s sedežem v državah članicah, razen v Združenem kraljestvu, ki bi bili v primeru neobstoja spornega akta zainteresirani za nakup pravic televizijskega prenosa, ki so v lasti družbe Infront, in katerim bi bilo preprečeno ali bi se jih odvrčalo od nakupa zaradi sprejetja tega akta. Poleg tega naj bi Sodišče prve stopnje obrnilo dokazno breme v zvezi s tem.
- 54 Ugotoviti je treba, da je normodajalec Skupnosti vstavil člen 3a(3) v Direktivo 89/552 ravno zato, ker bi lahko obstajali položaji, v katerih izdajatelji televizijskih programov pod njihovo sodno pristojnostjo kupijo izključne pravice za televizijski prenos dogodka, ki šteje za dogodek velikega družbenega pomena v drugi državi članici, in ga prenašajo v javnosti te države članice na način, na katerega bi večji delež javnosti v drugi državi članici prikrajšali za možnost spremljanja tega dogodka.
- 55 Sodišče prve stopnje se je glede tega izreklo v točkah 148 in 149 izpodbijane sodbje. Prvič, navedlo je več primerov čezmejnih prenosov dogodkov, ki štejejo za dogodke z velikim družbenim pomenom, v katerih so izdajatelji televizijskih programov ravnali na navedeni način. Drugič, menilo je, da Komisija ni podprla svojih trditev, v skladu s katerimi naj bi posebnosti trga televizijskega oddajanja v Združenem kraljestvu v tem primeru izključevale take položaje. Ob upoštevanju teh elementov je Sodišče prve

stopnje ugotovilo, da pravic televizijskega prenosa sklepnega dela svetovnega prvenstva FIFE v tej državi članici ne bodo nujno kupili izdajatelji televizijskih programov s sedežem v tej državi.

- 56 S tem Sodišče prve stopnje ni obrnilo dokaznega bremena, ki je naloženo strankam. Samostojno je preučilo dejstva, katerih namen je ugotovitev resničnosti čezmejnih prenosov dogodkov s seznama. Vendar glede tega Sodišče prve stopnje lahko upošteva dejstvo, da ena stranka ni podala dokazov v utemeljitev lastnih trditev (glej sodbo z dne 18. julija 2006 v zadevi Rossi proti UUNT, C-214/05 P, ZOdl., str. I-7057, točka 23).
- 57 Poleg tega je v skladu z ustaljeno sodno prakso pritožba omejena na pravna vprašanja, Sodišče prve stopnje pa je zato edino pristojno, da ugotovi in presodi upoštevana dejstva in da presodi dokaze. Presoja teh dejstev in dokazov, razen ob njihovem izkrivljanju, torej ne pomeni pravnega vprašanja, ki bi bilo kot tako predmet nadzora Sodišča v okviru pritožbe (glej sodbo z dne 19. septembra 2002 v zadevi DKV proti UUNT, C-104/00 P, Recueil, str. I-7561, točka 22 in navedena sodna praksa).
- 58 Izkrivljanje dejstev pred Sodiščem ni bilo navedeno. V teh okoliščinah ni naloga Sodišča, da preveri, ali je Sodišče prve stopnje pravilno ugotovilo, da ni bilo dokazano, da so pravice zadevnega televizijskega prenosa nujno pridobili izdajatelji televizijskih programov s sedežem v Združenem kraljestvu.
- 59 Drugič, preveriti je treba, ali sporni akt nacionalnim organom, katerih naloga je njegovo izvrševanje, dopušča diskrecijsko pravico, ali ima povsem avtomatičen značaj in izvira iz same skupnostne ureditve brez uporabe drugih izvedbenih pravil.

- ⁶⁰ Res je, da nacionalnim organom ni odvzeta vsa diskrecija za izvršitev člena 3a(3) Direktive 89/552 in spornega akta. Ti lahko določijo ustrezne nadzorne mehanizme za izpolnitev obveznosti, ki iz njega izhajajo.
- ⁶¹ Kljub temu so dolžni ravnati tako, da se izdajatelji televizijskih programov pod njihovo sodno pristojnostjo ne izognejo ukrepom, ki jih je sprejela druga država članica na podlagi člena 3a(1) Direktive 89/552, ter izključnih pravic ne izvajajo tako, da bi upoštevno javnost prikrajšali za možnost spremljanja dogodkov, ki štejejo za dogodke velikega družbenega pomena, v skladu z določbami, ki jih je sprejela ta druga država članica.
- ⁶² Tako kot je Sodišče prve stopnje pravilno ugotovilo v točki 146 izpodbijane sodbe, morajo nacionalni organi zagotoviti, da izdajatelji televizijskih programov pod njihovo sodno pristojnostjo spoštujejo pogoje televizijskega prenašanja navedenih dogodkov, kot jih določa druga država članica v ukrepih, ki jih Komisija odobri in objavi v Uradnem listu. Ti ukrepi in zato v tem primeru sporni akt določajo rezultat, ki ga je treba doseči. Kar zadeva ta rezultat, nacionalni organi torej nimajo nobene diskrecijske pravice.
- ⁶³ Vendar je vzrok poseganja v pravni položaj izdajateljev televizijskih programov in družbe Infront zahteva po dosegu tega rezultata.
- ⁶⁴ Glede na zgoraj navedene ugotovitve je treba prvi pritožbeni razlog zavrniti kot neutemeljen.

Drugi tožbeni razlog, ki izhaja iz kršitve pogoja v zvezi s posamičnim interesom

Trditve strank

- ⁶⁵ Komisija trdi, da je Sodišče prve stopnje napačno presodilo, da je sporni akt družbo Infront zadeval posamično v smislu člena 230, četrti odstavek, ES in sodne prakse Sodišča.
- ⁶⁶ Komisija trdi, da pristop, ki ga je uporabilo Sodišče, vodi to tega, da se za vse imetnike pravic televizijskih prenosov, na katere se nanašajo ukrepi, ki jih je sprejelo Združeno kraljestvo na podlagi člena 3a(1) Direktive 89/552, šteje, da jih ti ukrepi posamično zadevajo, čeprav jih je veliko. Tako kot vse imetnike teh pravic bi tudi družbo Infront sporni akt zadeval le glede njene objektivne zmožnosti kot posrednice pravic televizijskih prenosov športnih dogodkov, ki je navedene pravice kupila za enega izmed dogodkov, ki jih je določilo Združeno kraljestvo.
- ⁶⁷ Poleg tega naj bi imetniki pravic televizijskih prenosov, kot je družba Infront, nosili le ekonomske posledice nacionalnih ukrepov, ki so bili potrjeni s spornim aktom. Določba naj torej podjetja ne bi posamično zadevala le zaradi dejstva, ker vpliva na njegovo gospodarsko dejavnost, in to še toliko bolj, če te posledice izhajajo iz običajnega tržnega tveganja.
- ⁶⁸ Sporni akt naj torej ne bi prizadel družbe Infront zaradi določenih lastnosti, ki naj bi jih imel, ali dejanskega položaja, ki je značilen zanj v odnosu do vseh drugih oseb.

- 69 Družba Infront meni, da je Sodišče prve stopnje pravilno ugotovilo elemente, po katerih se razlikuje od drugih oseb, in sicer da ima izključne pravice televizijskega prenosa za dogodek s seznama dogodkov, da je te pravice pridobila, preden je bil ta seznam sestavljen in ga je odobrila Komisija, in da ta odobritev resno škodi družbi Infront pri izkoriščanju teh pravic, ker zanje ne more dati izključne licence.

Presoja Sodišča

- 70 V skladu z ustaljeno sodno prakso naj osebe, ki niso naslovniki odločbe, ne bi mogle trditi, da jih odločba posamično zadeva le, če ta odločba nanje vpliva zaradi svojih posebnih značilnosti ali zato, ker jih posamično opredeljuje glede na vse preostale osebe in jih zato posamično opredeli na enak način, kot bi posamično opredelila naslovnika take odločbe (glej zlasti sodbi z dne 15. julija 1963 v zadevi Plaumann proti Komisiji, 25/62, Recueil, str. 197, 223, in z dne 13. decembra 2005 v zadevi Komisija proti Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, C-78/03 P, ZOdl., str. I-10737, točka 33).
- 71 Iz ustaljene sodne prakse Sodišča prav tako izhaja, da kadar odločba zadeva skupino oseb, ki so bile prepoznane ali prepoznavne v času, ko je bil ta akt sprejet, in z merili, lastnimi članom skupine, lahko te osebe ta akt posamično zadeva, ker so del omejenega kroga gospodarskih subjektov (glej sodbi z dne 17. januarja 1985 v zadevi Piraiki-Patraiki in drugi proti Komisiji, 11/82, Recueil, str. 207, točka 31, in z dne 22. junija 2006 v združenih zadevah Belgija in Forum 187 proti Komisiji, C-182/03 in C-217/03, ZOdl., str. I-5479, točka 60).

- 72 Kot je ugotovil generalni pravobranilec v točkah 99 in 100 svojih sklepnih predlogov, gre za to lahko predvsem takrat, kadar odločba posega v pravice, ki jih je posameznik pridobil pred njeno izdajo (glej zlasti sodbo z dne 1. julija 1965 v združenih zadevah Toepfer in Getreide-Import Gesellschaft proti Komisiji, 106/63 in 107/63, Recueil, str. 525, 533).
- 73 Družba Infront je imela za leti 2002 in 2006 izključne pravice televizijskega prenosa sklepnega dela svetovnega prvenstva FIFE, ki je eden izmed dogodkov s seznama dogodkov, ki je bil priglašen Komisiji in odobren s spornim aktom.
- 74 Poleg tega ni sporno, da je družba Infront te izključne pravice pridobila pred izdajo spornega akta ter da je v tistem času obstajalo le šest družb, ki so veliko investirale v nakup pravic televizijskega prenosa dogodkov z navedenega seznama.
- 75 Iz tega izhaja, da je bila družba Infront v trenutku, ko je bil sprejet sporni akt, popolnoma prepoznavna.
- 76 Končno, iz točk 51 in 52 te sodbe izhaja, da je sporni akt zadeval člane skupine, sestavljene iz zgoraj navedenih šestih družb, katere del je bila tudi družba Infront, zaradi lastnosti, ki naj bi jih imele, in sicer ker so bile imetnice izključnih pravic televizijskega prenosa dogodkov s seznama dogodkov.
- 77 Glede na to je Sodišče prve stopnje pravilno ugotovilo, da je sporni akt družbo Infront posamično zadeval.

78 Zato je treba drugi pritožbeni razlog zavrniti kot neutemeljen in zato zavrniti pritožbo v celoti.

Stroški

79 V skladu s členom 69(2) Poslovnika, ki velja za pritožbeni postopek na podlagi člena 118 tega poslovnika, se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. Ker je družba Infront predlagala, naj se Komisiji naloži plačilo stroškov, in ker slednja s svojimi predlogi ni uspela, se ji naloži plačilo stroškov.

Iz teh razlogov je Sodišče (četrty senat) razsodilo:

1. Pritožba se zavrne.

2. Komisiji Evropskih skupnosti se naloži plačilo stroškov.

Podpisi